

Kőkuti Attila: versenyhelyzet kikényszeríti az innovációt

A kamara ipari alelnöke, egyben a megyei képzési bizottság elnöke, Kőkuti Attila maga is gyakorló vállalkozó. Az egyedi felépítményeket gyártó Tornádó vezetékeként is látja a szakképzés helyzetét, és arról markáns véleményt is megfogalmaz. Szerinte nem mindegy, mérnök vagy csak diplomás lesz a végzős hallgatóból, és ez azon is múlik, mennyire innovatív a gyakorlati képzőhely.

– **Gyakorló vállalatvezetőként és kamarai tisztségviselőként is érinti a szakképzés. Mi az, amin változtatni kell?**

– Ha a régi reflexek működnek, ha nem tesz semmit a vállalkozói szféra, akkor nem is lesz szakmunkása, ma már ez nem várható el az államtól. Bele kell folynia a cégeknek, tenniük kell azért, hogy legyen képzés. Mondom a saját példánkat. Két független szakoktatót vettünk fel és fizetjük őket, a mechatronikát, a lakatos, hegesztő, gépi forgácsoló mesterséget tanítják. Mindig olyan a feladatuk, ami kötődik a gyártásunkhoz, így gyorsan érheti a sikerélmény is a fiatalokat.

Tény, a maradékvé miatt a tanulók nem mindegyike motivált, de van közöttük, akivel érdemes foglalkozni. Lehet, hogy csak 20 százalék marad meg a végére, de olyan munkaerőnk lesz, amelyet szeretnénk. És ez a tanuló nem a sima kezdőbértel lesz beállítva, hanem magasabbra tud indulni.

Vannak duális hallgatóink is, az egyetemen tanulnak, egy héten egy napot nálunk vannak, és nyári szünet egy részét is itt töltik. Vagyis nincs szük 3 hónapos vakáció, mint a némely bölcsészeknél. Bekapcsoljuk őket a projektekbe, a végén kisebb önálló feladatokat is kapnak. Az alkotás öröme próbáljuk nyújtani,

illetve elkapni, aki erre ráérez. Az ilyen mérnök lesz, a többi csak diplomás. Az SZTE-n mechatronikus, illetve gépészmérnöknek tanulók ezzel a gyakorlati időszakot is letudják, valóban mérnökként kezdenek. És egészen más fizetésről indulnak, mint a gyakorló mérnökök, ami óriási különbség.

Fontos, hogy a Tornádónál az innovációval is találkozunk. Mi itt olyan dolgokat mérünk, amit az egyetemen sem tudnak mindig. Amivel mi nem foglalkozunk, az nincs is, és nagyon sok különböző egyedi felépítményt készítünk. A mai felsőoktatás nem tudja lekövetni azt az innovációs fejlődési tempót, amit a

versenyhelyzet kikényszerít belőlünk. Ebből jön a duális képzés jövőbeni lényege: az alaptudományt az egyetemen kell alaposan elsajátítani, a gyakorlatit az innovációval lépést tartó cégnél lehet csak megszerezni. Ne legyen 600-féle OKJ-képzés, az alap kompetenciát kell megtanulni, és a gyakorlatot, a többletet az igazi munkahelyeken.

Ahol csak bémunkában gyártanak és csupán a meglévő tudást alkalmazzák, ott nem lesz jó a képzés, az ott az igazi, ahol változás van, és innováció. Ezt látja a kamara is, ahol készülő a jövőkép. GDP-ben a megyének fel kell zárkózni az országos átlaghoz, meg kellene fordulni az arányoknak, hogy több legyen az innovatív és kevesebb az úgynevezett bémunka.

– **Hogyan látja a jövőt, benne az munkaerőt, illetve annak hiányát?**

– Az egyszerű, betanított jellegű munka meg fog szűnni és átmeny a gépekre, csak a nagyobb hozzáadott értékűek maradnak. A jövő kihívása, hogyan lehet ezt kezelni. Anynyi könnyebbségünk van, hogy nézhetjük a fejlettebb országokat, ők miként oldják ezt meg, átesnek a gyerekbetegségeken, amit mi elkerülhetünk.

Szerintem három fő oka van a munkaerőhiánynak. A demográfiai hullám, a vágyakozás a gimnázium, a diploma felé a kétkézi munka helyett és az erős külföldi elszívóhatás. De jön az automatizálás, így a ma külföldön dolgozó magyarok egy részének sem lesz munkája. Elkezdenek majd visszaáramlani, és ezt a pillanatot kell elkapni.

Amikor jön a munkát pótló gép, először a román és magyar hegesztőnek köszönök meg. Ha ez bekövetkezik, akkor kell fogadóképzés vállalkozásoknak lenni itthon, ami ezt felszívja.

– **Lehet követni ezt a tempót, például a járműipar fejlődését, átalakulását?**

– Hamarosan jönnek az önzvezető autók, ebben exponenciális a fejlődés. A mai magyar húzóágazatok is gyökeres változáson esnek át, és ez erősen érinti a magyar járműipart is. Az önzvezetés a közösségi közlekedés irányába is elmegy, akkor pedig sokkal kevesebb jármű kell. Nem zárható ki, hogy a végén a mai autógyáraknak csak a 20 százaléka marad meg.

Minden nagy cégnek van jövőképe és persze stratégiája, és ennek van egy publikus és egy nem nyilvános része. Kell jövevény arra, hogy mi lesz, ha nem kell már annyi belsőégésű motor. Aki gyártja ebbe a alkatrészt, például a szelepet, mit csinál majd a mostani színvonalon profi berendezéssel, az egész céggel?

– **Ezt hogyan tudja követni egy vállalkozás, egy egész ország?**

– Mi egyedi, különleges felépítményeket gyártunk, de lenni kell jövőképünknek, hogy mit fogunk csinálni, ha hozzánk is jön a hegesztőrobot. A kreativitásnak óriási jelentősége lesz a jövőben, hamarosan életnagy-

ságú hologramot vetíthetünk ki arról, amit meg szeretnénk valósítani.

A 3 dimenziós nyomtatás világát éljük, a kémiai Nobel-díjasok nanomotorokat készítenek, molekulákat képesek mozgatni abba az irányba, amerre szeretnének. Ha a véráramban lehet ezekkel „közlekedni”, az óriási lehetősége a gyógyításnak. Ha ki kell jelölni a jövő húzóágazatait, akkor az egészségügy is lehet az, ami kibővíti az egészségipart. Számos ilyen terület van, ezért fontos a jövőkép az oktatásban is.

A projekt a Nemzetgazdasági Minisztérium finanszírozásában valósul meg a Nemzeti Foglalkoztatási Alap képzési alaprészt terhére.

(X)

